

Sverker Oredsson – Utsikt mot Europa

Lisbeth Lindeborg – Varning för antisemitism i nya EU-länderna

Irwin Cotler – Antijudaism and antisemitism

SKMA protesterar mot antisemitisk artikel – Dala-Demokraten ber om ursäkt

Artiklar i Nyhetsbrevet representerar inte nödvändigtvis SKMA:s åsikter

UTSIKT MOT EUROPA

Av Sverker Oredsson

Det är mycket Europa för närvarande. När detta skrives är den europeiska uppmärksamheten vänd mot Portugal, där 16 fotbollslag kämpar om vilket som är bäst. Det är en angenäm form av kamp, och aggressiviteten – både på plan och utanför – hålls i huvudsak inom civiliserade ramar.

Nyligen skedde val till Europaparlamentet. Ytterst få var nöjda efteråt, men det är viktigt att ibland stanna upp och ta sig för pannan och begrunda det fantastiska: Människor i 25 stater i Europa väljer tillsammans ett parlament. En självklar förutsättning för detta är att konflikter mellan dessa stater alltid löses med fredliga medel. Detta ska då jämföras med hur det var under 1900-talets första hälft. Då slets kontinenten sönder av två världskrig, av en kommunistisk revolution, av flera fascistiska och då kunde Hitler och hans anhang i Europas mitt under 12 år begå ett folk mord utan motstycke. Jämförelse bör också göras med situationen 1945 –89, då Europa i hög grad var en delad kontinent.

Jag hävdar således att situationen i Europa är bättre nu än vad den varit tidigare. Därmed är inte sagt att den är tillräckligt bra. ”Vergangenheitsbewältigung” är ett expressivt tyskt ord. Det talar om behovet att komma till rätta med det förflutna och att göra det utan skygglappar. För tyskar har denna process varit både smärtsam och nödvändig men också efter hand imponerande. I Sverige är ”Vergangenheitsbewältigung” en ganska sen företeelse, när det gäller naziperioden. Vi har talat mer om en klok regeringspolitik och om nödvändig anpassning än om medlöperi och om en länge mycket ogenerös flyktingpolitik.

De forna öststaterna har inte kommit så långt i sin ”Vergangenheitsbewältigung”. Där har man vant sig vid att skylla ofullkomligheter och tillkortakommanden på systemet eller på kommunistiska, möjligen nazistiska, makthavare. Otäcka inslag i den egna traditionen vill man gärna bortse ifrån. Lisbeth Lindeborg påvisar detta i föreliggande *Nyhetsbrev* med exempel från bland annat Ungern, Polen, Litauen och Lettland. Det är viktigt att Europa och européer mycket tydligt tar avstånd från antisemitism och övrig rasism i både nya och gamla EU-länder.

Sverige får här inte huka sig, som det ibland finns tendenser att vårt lands företrädare gör. Viktigast är dock att bekämpa antisemitism och rasism i det egna landet. Det har tagit alltför lång tid innan man börjat inse att antisemitism är en levande och växande företeelse. Jackie Jakubowski har nyligen i *Sydsvenskan* (20/6) refererat en undersökning som visar att 62

procent av samtliga rasistdåd begångna i Frankrike år 2002 riktades mot landets judar. Det ska då ses mot bakgrund av att det finns 600 000 judar och cirka 5 miljoner muslimer i Frankrike. Samtidigt är det bara 5 procent av fransmännen som tror att judarna är den mest utsatta gruppen i samhället.

I Sverige får de judiska församlingarna lägga ner skrämmande stora belopp på sin egen och de enskilda individernas säkerhet. Nya otäcka incidenter äger rum. Nyligen mötte i S:t Erikscupen i fotboll ett judiskt 15-årslag från Stockholm jämnåriga muslimska pojkar från Spånga. Då ropades det: "Död åt judarna!" och de judiska spelarna avtackades med knytnävar efter matchen.

För ett par veckor sedan mötte vi i *Svenska Kommittén mot Antisemitism* ledningen för Integrationsverket. Det framkom då att ämbetsverket har fått ett regeringsuppdrag att kartlägga antisemitism och annan rasism i Sverige. Vi tror att här finns ett samband med Mikael Tossavainens rapport *Det förnekade hatet* och vår uppvaktning i sammanhanget för statsrådet Mona Sahlin. Givetvis är vi i *Kommittén* beredda att medverka som samtalspartners i ett sådant kartläggningsarbete.

Sverker Oredsson är ordförande i Svenska Kommittén mot Antisemitism

VARNING FÖR ANTISEMITISM I NYA EU-LÄNDERNA

Av Lisbeth Lindeborg

Under våren 2004 lämnar 120 författare det ungerska författarförbundet. De som går är de internationellt mest kända, däribland György Konrád och Péter Esterházy. Orsaken till deras utträde är den öppna antisemitismen inom förbundet som den senast kom till uttryck i en radioföreläsning av Kornél Döbrenstei i december 2003. Däri deklarerade han att ett judiskt förintelsekrig ägde rum mot kristendomen i Ungern.

Reaktionerna lät inte vänta på sig. Direkt efter radiokommentaren lämnade författarna Lajos Párti Nagy och Péter Nádas förbundet. För de flesta var frågan dock så principiellt allvarlig att de krävde en öppen debatt och ett officiellt ställningstagande från förbundets styrelse. Döm om deras bestörtning då förbundets ordförande Márton Kalász tog parti för Döbrenstei; han tänkte varken "tillåta tankepolis" eller ge efter för utpressning".

Utanför Ungern har Döbrensteis antisemitiska utfall och författarförbundets agerande orsakat stor upprördhet men i Ungern är man inte särskilt förvånad. Det är inte första gången antisemitismen gör sig hörd i intellektuella kretsar. Nobelpriset till den judiske literaten Imre Kertész för två år sedan sågs med oblida ögon: en „rent ungersk författare“ borde fått priset".

Men trots att man är uppbragt i väst över striden i författarförbundet finns en tendens att bagatellisera antisemitismen i Ungern och i de andra nya östeuropeiska EU-länderna. Inget kunde vara mer felaktigt och farligt. Ty antisemitismen i Östeuropa har gamla rötter. Där har ett upparbetande av det nationalsocialistiska förgångna aldrig ägt rum. Temat var tabuiserat och det enda förgångna som idag räknas är det sovjetiska och den offerroll man där spelar.

Inte heller uppmärksammades den östeuropeiska antisemitismen inför EU-utvidgningen 1 maj. Desto viktigare var då de manande orden från en av Europas främsta auktoriteter på

området, professor Wolfgang Benz, historiker och chef för „Zentrum für Antisemitismusforschung“ vid Technische Universität i Berlin. I en intervju i „die taz“ (1. 4) varnar han väst för att ignorera att antisemitismen är salongsfärdig i Östeuropa och att detta belagts genom yttranden från östeuropeiska politiker gång efter annan de senaste 13 åren.

Så exempelvis upplever antijudaismen i Ryssland, Ukraina och Vitryssland ett uppsving sedan 1989. Det är som om de 70 kommunistiska åren inte existerat, påpekar Benz. Ty där knyter man direkt an till den gamla esoterisk-mystiskt färgade antisemitismen från början av 1900-talet som stöder sig på hetsskriften Sion Visés Protokoll. Att dessa vanföreställningar också infekterar samhällsklimatet i exempelvis Polen och de baltiska länderna är oroande. Där talar man om antisemitismen som en „rysk import“ och vidkänner inte att man också har en egen form av antisemitism. Ett av dess starkaste gemensamma nämnare är den traditionella stereotypen av judarna som syndabockar för allt som man själv inte gått i land med. Så ändrar sig den påtalade skuldbördan i takt med den politiska och sociala utvecklingen. Just nu t.ex. grasserar en revitaliserad vanföreställning av „den judisk-bolsjevikiska revolutionen“ – lidandet under sovjetkommunismen var „judarnas fel“. Enligt Benz gör de katolska och protestantiska kyrkorna inte nog för att övertyga sina ortodoxa trosbröder att de måste röja skuld-stereotypen ur vägen.

Ett arv sedan mellankrigstiden är vidare kampen mellan tradition och den moderna utveckling som medborgare av judisk härkomst bidrog till. Oförmågan och oviljan att tillägna sig det judiskt präglade moderna slog över i en fascistoid nationalism med antisemitismen som beståndsdel. Men de politiska konstellationerna i östra Europa från nazismen till 1989 hindrade kampen att föras till slut samtidigt som antisemitismen fortsatte att leva vidare under ytan. Då östeuropeerna idag konfronteras med „skärvorna ur sitt förflutna“ och ser hur stort avståndet är till västra Europa så väljer de åter den enklaste vägen: judarna som syndabockar för stalinismen, för kapitalismen och för globaliseringen, som man inte kommer tillrätta med.

I Polen exempelvis finns en inhemsk traditionellt katolskt betingad antisemitism. Symptomatisk för situationen där är det nyligen inställda rättegångsförfarandet mot en bokhandel som sprider antisemitiska böcker i källarvalven till Allhelgonakyrkan i Warschawa. I en förundersökning kom rättsinstanserna överens om att det inte fanns något stötande i böckerna. Att judarna beskrevs som „amoraliska“ och som „ett hot mot de kristna“ måste man förstå - enligt rätten. Böckerna hade ju delvis skrivits under 1930-talet då den stora judiska befolkningsgruppen sågs som ett hot och var en bild ur historien, löd utlåtandet i förundersökningen. Först då den judiska församlingen i Warschawa meddelat att de kommer att vända sig till Europeiska domstolen i Strasbourg lovade statsåklagaren att åter rulla upp fallet.

Särskilt graverande är antisemitismen i Lettland och Litauen. Efter de antisemitiska tiraderna i dagstidningen „Litauens Eko“ för ett par år sedan fortsatte Litauens ledande dagstidning, den hittills ansedda „Respublika“ den antisemitiska kampagnen i mars i år. I en serie artiklar pekade tidningens ägare och chefredaktör Vitas Tomkus ut judarna som hemliga härskare över världens finanser, politik och media. Förintelsen - skrev Tomkus – använde de för att skylta över vad de verkligen höll på med. Uppvärmandet i „Respublika“ av den gamla antisemitiska teorin om en judisk världskonspiration fick dock stå okommenterad av ledande politiker i en vecka. Först sedan Litauens ambassadör i Israel kallats till utrikesministeriet där yttrade sig den litauiske presidenten Brazauskas. Men i stället för att fokusera på ett fördömande av antisemitismen oroade han sig i en radiointervju över Litauens anseende i utlandet. Först senare kände sig myndigheterna manade att agera: Parlamentet drog in sina

annonser i tidningen; likaså diskuteras nu rättsliga åtgärder mot tidning och chefredaktör.

Accepterandet av antisemitismen i Litauen har direkt historisk anknytning. Redan efter det nya statsgrundandet 1918 blev de kosmopolitiska judarna offer för de starkt nationalistiska-fascistoida strömningarna i landet. Då Sovjet åter tog herraväldet över landet i början av andra världskriget skyldes detta på judarna, trots att också de dödades och deporterades av sovjetiska trupper. 1941 marscherade tyskarna in och fick genast gehör i befolkningen för sina planerade utrotningsaktioner av landets judar. I inget annat naziokuperat land kollaborerade befolkningen så ivrigt med nazisterna. Tyska och inhemska SS-förband åkre runt i bussar och letade efter judar i alla byar, i alla hus. Få deporterades, de flesta avrättades direkt. Av de 250.000 som bott i Wilna – „Östeuropas Jerusalem“ - och på andra håll i Litauen överlevde bara några få tusen.

I dag vill man inte erkänna att den egna delaktigheten i mördandet var en förbrytelse. Temat är tabu. Få skuld känslor ger sig till känna och någon forskning har hittills inte bedrivits. En statlig „Kommission för utvärderandet av förbrytelser under naziokupationen“ har en slags alibifunktion men de flesta människor anser det vara onödigt att alls befatta sig med temat. I stället beskylls judarna för att ha gjort gemensam sak med den sovjetiska ockupationsmakten, för att vara ansvariga för den „judisk-bolsjevikiska revolutionen“, så försvaras „aktionerna „ mot dem. Och fortfarande hänvisar politiker till antisemitiska stereotyper för att vinna väljare.

I Lettland finner vi ett snarlikt historiskt förflutet. Också här avrättades större delen av den judiska befolkningen – 80.000 människor – under naziokupationen med bistånd från egna lettiska SS-divisioner. Mest beryktad var den s.k. Arajsbrigaden under ledning av Viktor Arajs som ingick i den „lettiska legionen“, grundad 1943, med 100.000 medlemmar. Men inte heller här vidkänns man de egna förbrytelserna under naziokupationen. Så sent som 1998 gjorde Parlamentet den 16 mars till „Soldatens dag“, samma datum som lettiska legionen grundats. Likaså finns ett stort minnesmärke ägnat de lettiska trupperna under andra världskriget. En av dem som stödde inrättandet av Soldatens dag och minnesmärket var den då ställföreträdande utrikesministern, konsthistorikern Sandra Kalniete.

På bokmässan i Leipzig i år orsakade hon en skandal då hon i sitt tal likställde kommunismen och nazismen. Inte bara förnekade hon därmed naziregimen och Förintelsen som singulära skeenden utan hon förteg det lettiska medlöpandet under båda regimerna och att den lettiska befolkningen sett nationalsocialisterna som befriare.

Gemensamt för samtliga östeuropeiska nya EU-länder är att de inte tycks veta att öppen antisemitism är straffbar i västra Europa. Detta viktiga påpekande kommer från Imre Kertész som också berättar att ungerska fotbollsfans på väg till Stadion fortfarande samlas kring sången „Tåget går till Auschwitz, tåget går till Auschwitz“ utan att någon reagerar, som om det vore det naturligaste i världen.

Lisbeth Lindeborg är fil. Dr. statsvetare, journalist och författare bosatt i Marburg, Tyskland. Hon medverkar regelbundet som kulturskribent i bl a Svenska Dagbladet och Aftonbladet.

Chefredaktör Göran Greider ber om ursäkt för antisemitisk artikel i Dala-Demokraten.

I april publicerade Dala-Demokraten en recension som var klart antisemitisk. Dessutom

illustrerade artikeln hur antisemitismen i dag inte sällan gömmer sig bakom kritik mot Israel. Efter kritik från Svenska Kommittén Mot Antisemitism och ett flertal privatpersoner infördes först en ursäkt från chefredaktör Göran Greider och kulturredaktör Bo Degerman på kultursidan (20 april). Dagen därpå publicerade Dala-Demokraten på sin ledarsida även det öppna brev som Svenska Kommittén Mot Antisemitism skrev till Göran Greider. I sitt svar skrev Göran Greider bland annat: ” **Det är bara att erkänna att det var ett misstag att publicera Jörgen Dicanders artikel på Dala-Demokraten kultursidor. Artikeln har antisemitiska drag när den talar generaliserande och i konspiratoriska och fördömsfulla ordalag om judarna som etnisk grupp**”

Öppet brev till ledarsidan

Svenska Kommittén Mot Antisemitism protesterar skarpt mot Jörgen Dicanders grovt antisemitiska artikel i Dala-Demokraten den 1/4. Vi syftar på artikeln ” Israel är en gulag”.

Dicander recenserar Israel Shamirs bok ”Blommor i Galiléen”. Denna bok har uppmärksammats internationellt på grund av dess antijudiska budskap. Den använder till och med en nazistisk terminologi och betecknar den amerikanska ockupationsmakten i Irak som ”ZOG, Zionist Occupation Government”. Shamirs franske förläggare drog tillbaka boken efter att hatpropagandan påtalats. Att Alhambra utgivit den på svenska är beklagligt och oroväckande.

I Dicanders recension finns inte ett kritiskt ord om boken. Tvärtom. Han inte bara hyllar Shamirs skrift utan ansluter sig till och förstärker dess antisemitiska budskap. Dicander meddelar att vi ej får kännedom om Israels ”förbrytelser eftersom världens massmedia från New York till Moskva via Paris och London är säkrade för Israels sak”. Israels agerande på Västbanken ”kamouflerades av den av judarna styrda pressen och massmedia, t ex CNN”. Han refererar till ”det av den judiska lobbyen styrda USA”. Under första världskriget var det ”judarna” som drev USA in i kriget mot Tyskland.

Judar i Israel beskrivs i enlighet med traditionella demoniserande stereotyper. Artikeln talar upprepade gånger om ”judarna” som kollektiv och påstår att de - dvs. alla - ”betraktar araberna som hundar” och ”eftersträvar att utplåna alla kristna kyrkor och moskéer i Palestina”. Även självmordsterror framställs som ursäktligt.

Myten om judiska konspirationer, föreställningar om judarnas makt och manipulationer av medier och politik, bilden av judisk ondska och kristendomshat utgör alla centrala beståndsdelar i den antisemitiska förkunnelsen. Att de, som i Dicanders fall, förs fram under en Israelkritisk täckmantel förändrar ingenting.

Var publiceringen av Dicanders artikel ett olycksfall i arbetet? Vi hoppas det, men vi känner oss inte säkra på att så är fallet. Även i Bo Degermans recension av pjäsen ”Änglar i Amerika” (9/2-04) mötte Dala-Demokraten läsare stereotypa bilder av judar. Där meddelades att ”Judarna är en inflytelserik grupp i USA tack vara sina pengar, intellektuella och sitt ursprung”. Återigen finner vi således traditionella kollektiverande beskrivningar av judar: alla judar är rika etc.

Dala-Demokraten övertramp är synnerligen allvarligt. De oroar inte minst i en tid då antisemitismen blir allt tydligare i Sverige och Europa. Chefredaktör Göran Greider bör nu klargöra sin hållning till det inträffade”.

Sverker Oredsson

Ordförande i Svenska Kommittén Mot Antisemitism

Chefredaktör Göran Greider svarar:

Det är bara att erkänna att det var ett misstag att publicera Jörgen Dicanders artikel på Dala-Demokratens kultursidor. Artikeln har antisemitiska drag när den talar generaliserande och i konspiratoriska och fördomsfulla ordalag om judarna som etnisk grupp. Tyvärr läste jag den först sedan den gått i tryck, men reagerade då starkt. Och även om jag inte är ansvarig utgivare för tidningen faller en moralisk skuld också på mig.

På ledarsidan bedriver jag ofta mycket hård kritik av den israeliska regeringens ockupationspolitik. Men den uttrycks alltid i folkrättsliga och människorättsliga termer, aldrig i etniska. Överhuvudtaget anser jag att det är viktigare än någonsin att av-etnifiera konflikten i Mellanöstern så att människor kan börja tala med varandra istället för att bygga upp demoniserande fiendebilder av varandra, vilket sker på båda sidor. Min kritik av Israels agerande vilar också på det faktum att jag ställer högre krav på en demokrati, vilket Israel är, än på en icke-demokrati.

Alltså är det inget att bråka om: Artikeln var förkastlig. När det gäller Bo Degermans texter finns inga sådana problem; formuleringen i hans recension bör ses som ett sällsynt fall av slarv och det går icke att finna något sådant mönster i hans texter. Tvärtom är Degerman en skribent som i otaliga recensioner och artiklar skrivit hårt och fördömande om antisemitismen; se till exempel hans artikel om Ernst Köpplers självbiografiska bok om sin tid i koncentrationsläger, eller hans artikel om "Om detta må vi berätta".

I de västerländska samhällena finns djupkulturella skikt av antisemitism, som alltid riskerar att flyta upp till ytan. De som är kritiska till den israeliska regeringens ockupationspolitik har därför särskilt starka skäl att vara vaksamma när det gäller antisemitism: Den ska alltid bekämpas.

Liksom all annan rasism, inte minst den som idag växer mot muslimska grupper i Europa.

Dala-Demokraten medgav även på kultursidan att publiceringen var ett "misstag".

"Israel en Gulag." Så löd rubriken på en artikel som var införd på Dala-Demokratens kultursida. Det rörde sig om en recension av författaren Israel Adam Shamirs bok "Blommor i Galiléen".

Den innehöll generaliserande påståenden som kunde tolkas som gränsande till det antisemitiska och flera personer reagerade, med rätta, på artikeln. Vad bokens författare hävdar och vad recensenten hävdade framgick heller inte tydligt i artikeln.

På ledarsidan bedriver Dala-Demokraten en mycket hård kritik av den demokratiskt valda israeliska regeringens ockupationspolitik gentemot palestinierna, men alltid uttryckt i folkrättsliga och människorättsliga termer, aldrig i etniska. Och denna civilisatoriska rågång är helt nödvändig att upprätthålla även i recensioner av böcker som handlar om Israel: Vi publicerar inte artiklar som generaliserar fördomsfullt om etniska grupper och när det av misstag sker erkänner vi att vi gjorde fel.

Göran Greider,

chefredaktör

Bo Degerman,

kulturredaktör

ANTI-JUDAISM AND ANTISEMITISM

By Irwin Cotler

What we are witnessing today - which has been developing incrementally, almost imperceptibly, and sometimes indulgently, for some thirty years now - is a new, virulent, globalizing and even lethal anti-Jewishness reminiscent of the atmospherics of the 1930s, and without parallel or precedent since the end of the Second World War. This new anti-Jewishness overlaps with classical antisemitism, but is distinguishable from it. Anchored in the "Zionism is Racism" resolution, but going beyond it, the new anti-Jewishness almost requires a new vocabulary to define it. It can best be defined as the discrimination against, denial of, or assault upon, national particularity and peoplehood anywhere, whenever that national particularity and peoplehood happens to be Jewish. In its more benign form (if it can be called benign), it finds particular expression in the singling out of Israel and the Jewish people for differential and discriminatory treatment in the international arena - where United Nations human rights bodies are used as the mask or protective cover for this anti-Jewishness (e.g. The 2001 World Conference Against Racism in Durban). In its most lethal form, it refers to the singling out of Israel and the Jewish people for existential or genocidal assault, as evidenced by the suicide-bombers - or what I prefer to call genocide-bombers - since their own acknowledged and asserted intent is the destruction of Israel and the killing of Jews wherever they may be.

In a word, classical or traditional anti-Semitism is the discrimination against, or denial of, the right of Jews to live as equal members of a free society; the new anti-Semitism - incompletely, or incorrectly, as "anti-Zionism" (since not all critiques of Zionism are anti-Semitic) - involves the discrimination against, denial of, or assault upon the right of the Jewish people to live as an equal member of the family of nations. What is intrinsic to each form of anti-Semitism - and common to both - is discrimination. All that has happened is that it has moved from discrimination against Jews as individuals - a classical anti-Semitism for which there are indices of measurement (e.g., discrimination against Jews in education, housing, or employment) - to discrimination against Jews as people - a new anti-Semitism - for which one has yet to develop indices of measurement.

Accordingly, what I would like to propose is a set of indices by which we can identify, pour content into, and monitor the nature and meaning of the new anti-Jewishness. These indices are organized around a juridical framework and draw upon principles of discrimination and equality as they find expression in both domestic and international law. There are thirteen indices that may serve to illustrate this new anti-Jewishness. As this is in the form of an "alert," they are here treated in a more abbreviated form, but they will appear elsewhere in a more expanded juridical analysis.

Genocidal anti-Semitism

The first and most lethal is existential or genocidal anti-Semitism. I am referring here to the public call for the destruction of Israel and the Jewish people. Examples include the covenants of terrorist organizations like Hamas which publicly call for, and incite to, the destruction of Israel and the killing of Jews anywhere; religious fatwas - or execution writs - issued by radical Islamic clerics, which not only call for the destruction of Israel and the killing of Jews, but proclaim it also as a religious obligation (Israel, then, has emerged as the Salmon Rushdie of the nations); and calls by member states of the international community - such as Iran or Iraq - for the destruction of another member state, such as Israel and its people, as evidenced in the statements by their respective political leadership that call not only for the destruction of Israel but also express the intent to use nuclear weapons to accomplish this genocidal purpose.

In a word, Israel is the only state in the world today, and the Jews the only people in the world today, that are the object of a standing set of threats from governmental, religious, and terrorist bodies seeking their destruction. And what is most disturbing is the silence, the indifference, and sometimes even the indulgence, in the face of such genocidal antisemitism.

Political anti-Semitism

There are three manifestations of this phenomenon. The discrimination against, denial of, or assault upon the Jewish people's right to self-determination which, as Martin Luther King, Jr. put it, "is the denial to the Jews of the same right, the right to self-determination that we accord to African nations and all other peoples of the globe. In short, it is anti-Semitism..." To the extent that Israel has emerged as the "civil religion" of world Jewry - the organizing idiom of Jewish self-determination - this new anti-Semitism is a per se assault, in contemporary terms, on the religious and national sensibility of the Jewish people.

This involves the discrimination against, or denial of, the legitimacy, if not the existence, of the State of Israel. Indeed, it may be regarded as the contemporary analogue of classical or theological anti-Semitism, which discriminated against and denied the very legitimacy of the Jewish religion. In other words, if classical anti-Semitism was anchored in discrimination against the Jewish religion, the new anti-Jewishness is anchored in discrimination against the Jews as a people - and the embodiment of that expression in Israel. In each instance the essence of anti-Semitism is the same - an assault upon whatever is the core of Jewish self-definition at any moment in time - be it the Jewish religion at the time of classical antisemitism, or the State of Israel as the "civil religion" of the Jewish people under this new anti-Jewishness.

There is yet another, and third, variant of political anti-Semitism. I am referring here to the "demonizing" of Israel - the attribution to Israel of all the evils of the world - the portrayal of Israel as the enemy of all that is good and the repository of all that is evil.

This is the contemporary analogue to the medieval indictment of the Jew as the "poisoner of the wells." In other words, in a world in which human rights has emerged as the new secular religion of our time, the portrayal of Israel as the metaphor for a human rights violator is an indictment of Israel as the "new anti-Christ" - as the "poisoner of the international wells" encompassing all the "teaching of contempt" for the "Jew among the Nations," this new anti-Semitism implies.

Ideological anti-Semitism finds expression not only in the "Zionism is Racism" indictment - and the singling out of Zionism, the national liberation movement of the Jewish people and Israel's ideological *raison d'être*, for discriminatory treatment - but the further criminal indictment of Israel as "an apartheid state," and the calling for the dismantling of this "apartheid state" - a euphemism for Israel's destruction.

If the proclamation of "Zionism as Racism" gave anti-Semitism the appearance of international sanction, the calling for the dismantling of the apartheid state of Israel is even more toxic and virulent, once again giving anti-Semitism the appearance of international sanction. Indeed, the increased characterization or libeling of Israel as a "Nazi state" is tantamount to transforming ideological anti-Semitism into a duty - the obligation to remove this Nazi state, Israel.

Theological anti-Semitism

This refers to the convergence of state-sanctioned Islamic anti-Semitism, which characterizes Jews and Judaism, let alone Israel, as the perfidious enemy of Islam (in this regard, see the recent publication by Robert Wistrich, a distinguished scholar of anti-Semitism, called *Muslim Antisemitism: A Clear and Present Danger*) and which finds expression in the proclamation made by Yasser Arafat-appointed and funded Imam, Ahmed Abu Halabiya, from a mosque pulpit and broadcasted on Palestinian state television - "The Jews must be butchered and tortured: Allah will torture them with your hands. Have no mercy on the Jews...wherever you meet them...kill them." Similarly, the doctrine of Christian replacement theology - which holds that the Jews have been replaced by the Church in G-d's favour, so that all of G-d's promises to the Jews, including the land of Israel, have been inherited by Christianity - is another expression of theological anti-Semitism. According to this doctrine, an illegitimate Israel has usurped and betrayed Christian theology.

As for cultural anti-Semitism, I am referring here to the m range of attitudes, sentiments, innuendo and the like - in academe, in parliaments, among the literati, public intellectuals, and the human rights movement - the discourse of the "chattering classes" and enlightened elites - as found expression in the remarks of the French Ambassador to the U.K. to the effect of, why should the world risk another world war because of "that shitty little country Israel"; or as British journalist Petronella Wyatt put it, "Anti-Semitism, and its open expression, has become respectable at London dinner tables" once more - not just in Germany or Catholic Central Europe.

When it comes to European anti-Semitism, we are witnessing an explosion of European anti-Semitism without parallel or precedent since World War II, whose atmospherics are reminiscent of the 1930s. Some examples, to which I can personally attest to, following my visits to European capitals these past two years, include assaults upon and desecration of synagogues, cemeteries and Jewish institutions; attacks upon identifiable Jews; convergence of the extreme left and the extreme right in public demonstrations calling for "death to the Jews"; atrocity propaganda against Israel and Jews (e.g., Israel injects the AIDS virus into Palestinians); the ugly canard of double loyalty; the demonization of Israel through the escalating ascription of Nazi metaphors; indifference or silence in the face of horrific acts of terror against Israel and the threatening of sanctions against Israel for exercising its right of self-defense against these acts of terror.

In the words of Joel Kotek of the University of Brussels: "One's position on the Arab-Israeli conflict has become a test of loyalty. Should he become a supporter of Israel, he becomes a supporter of a Nazi state."

Denying Israel equality before the law

I am referring here to the singling out of Israel for differential, if not discriminatory, treatment amongst the family of nations; with Israel emerging, as it were, as "the collective Jew among the Nations." Some examples include the World Conference Against Racism in Durban, which turned into a conference of racism against Israel, where Israel was the only state singled out for indictment; the UN Commission on Human Rights, where Israel is the only country singled out for a country-specific condemnation even before the annual session begins, where 30 percent of all resolutions condemn Israel alone, while the major human rights violators enjoy exculpatory immunity; the Conference of the Contracting Parties to the Geneva Conventions, where Israel became the first country in fifty-two years to be the object of a country-specific indictment, while the perpetrators of horrific killing fields - be it Cambodia, Sudan, etc. - have never been the object of a contracting party's enquiry; the

systemic and systematic discrimination against Israel in the major decision-making bodies of the United Nations and its specialized agencies; the exclusion of Magen David Adom, Israel's humanitarian aid agency, from the International Federation of Red Cross and Red Crescent Societies; the conversion of refugee camps under UNRWA's management into bases and sanctuaries of incitement and terror, in breach of fundamental principles of international humanitarian and refugee law.

The denial of international due process to Israel and the Jewish people in the international arena refers to the disenfranchisement of Israel in the international arena, where, for example, Israel emerges as the only country denied "standing" in any regional grouping in the United Nations, which resulted in Israel (and Jewish NGOs) being excluded from the Regional Conference in Iran, where the regional Asian position for the World Conference Against Racism was prepared.

"Legalized" anti-Semitism refers to the international "legal" character of this anti-Semitism, in which, in a kind of Orwellian inversion of law and language, United Nations human rights bodies become the mask under which this "teaching of contempt" is carried out. If anti-Semitism is no longer respectable, and anti-Zionism in the form of the "Zionism is Racism" resolution has been exposed as a cover for anti-Semitism, what better mask than human rights - and the UN as repository of human rights - to carry out this process of distortion and defamation.

Economic anti-Semitism

This refers to the economic coercion and discrimination practiced through the Arab boycott, which emerges as the contemporary economic analogue of classical economic anti-Semitism.

Classical economic anti-Semitism involved discrimination against Jews in housing, education, and employment; the new economic anti-Semitism involves the extra-territorial application by Arab countries of an international restrictive covenant against corporations conditioning their trade with Arab countries on their agreement not to do business with Israel (secondary boycott); or not doing business with another corporation which may be doing business with Israel (tertiary boycott); or even, in certain instances, conditioning the trade with such corporations on neither hiring nor promoting Jews within the corporation (I was able to document this in the course of my chairing a Commission on Economic Coercion and Discrimination).

The cutting edge of this new anti-Semitism is in the form of Holocaust denial, which moves inexorably from denying the Holocaust, to accusing Jews of fabricating the "hoax" of the Holocaust, to indicting Jews for extorting false reparations from the innocent German people, to the building of their "illegal" State of Israel on the backs of the real indigenous owners, the Palestinians. Let there be no doubt about it, those who would seek to deny the Jewish people their past are the same people who, if given the chance, would deny the Jewish people their future.

Racist terrorism against Jews refers to the state-orchestrated incitement to violence and terrorism against Jews, including the singling out of Israelis and Jewish nationals as targets of international terrorism.

This racist terrorism has been ratcheted up into an alarming case of "mega" or "catastrophic terrorism" as exemplified by the recent attempts to literally incinerate thousands of Israelis by

blowing up fuel and gas storage facilities in the Herzliya area and blowing up the Azrieli office towers in Tel Aviv; the attempted use of cyanide poison in a Jerusalem restaurant; the attempted blowing up of residential apartment areas in Haifa; and the recent disclosure of Hezbollah and Al-Qaeda connected plans to target Israeli institutions and Jewish nationals in the Western hemisphere.

State-sanctioned anti-Semitism

This refers to the state-sanctioned "culture of hate" - integrating both old and new forms of anti-Jewishness - that finds increasing expression in the incitement to hatred in state-controlled mosques, media, schools, and other institutions, including such recent examples as the broadcasting of the "Protocols of the Elders of Zion," the blood-libel, and the appropriation of symbols and motifs from classical anti-Semitism to demonize Israel and the Jewish people today.

In the words of Professor Fouad Ajami: The suicide bomber of the Passover massacre did not descend from the sky; he walked straight out of the culture of incitement let loose on the land, a menace hovering over Israel, a great Palestinian and Arab refusal to let that country be, to cede it a place among the nations, he partook of the culture all around him - the glee that greets those brutal deeds of terror, the cult that rises around the martyrs and their families.

None of this is intended to suggest, nor would one wish to have it inferred, that Israel is somehow above the law, or that Israel is not to be held accountable for any violations of law. On the contrary - Israel is accountable for any violations of international law or human rights like any other state; and the Jewish people are not entitled to any privileged protection or preference because of the particularity of Jewish suffering.

But the problem is not that Israel as the "Jew among Nations" seeks to be above the law, but that it has been systematically denied equality before the law; not that Israel must respect human rights - which it should - but that the human rights of Israel have not been respected; not that human rights standards should be applied to Israel - which they must - but that these standards have not been applied equally to anyone else.

Israel and the Jewish people have been singled out for differential and discriminatory treatment in the international arena - and worst of all - singled out for destruction.

The time has come to sound the alarm - not only for Israel and the Jewish people whose safety and security is under existential threat and attack - but for the world community and the human condition as a whole. For as history has taught us only too well, while the persecution and discrimination may begin with Jews, it doesn't end with Jews.

Irwin Cotler, är justitieminister, medlem av Canadas parlament och professor i juridik. Denna essä publicerades i Jerusalem Post februari 2004. Svenska Kommittén Mot Antisemitism tackar Irwing Cotler för tillåtelsen att publicera ovanstående artikel .